

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Remmen af Huden

Citation: Baggesen, Jens: "Remmen af Huden", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 105.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen03tom-shoot-workid55647/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894

Remmen af Huden.

Til Cancelleraad Laurup.

Kiøbenhavn.

Du melder mig, angaaende de Klæder,
Jeg i de Værelser, hvor jeg i Vinter laae,
Kod i forvaring og, som saa,
Til foraarstads og Sommerhæder
Her, ved min Gienkomst, gjorde Regning paa,
Men ikke meere fandt, trods hele Husets Leden —
Og altsaa troede staaatne bort — stændt Smeden
Os gjorde Klart, som to og tre gjør fem,
At ingen havde kunnet tage dem,
Med mindre det var steet med fandens Kunstler,
Som, hvor det gielder om at liste ud
Af uopluffet Gjemme mindste Klud,
Mit eget Skionne finder lutter Dunster —
Du melder mig, at hint Mirakel nu
(Der alle dine Folk har voldt saa megen Gru)
Som næsten alle nye Mirakler,
Naar de belyses af Koldfindighedens Fakler,
Har intet andet underligt
End det, at have kunnet synes sligt —
I det din Tiener, efter megen fæiten
Om Klæderne, der dog var eengang fløiten,

Dem endelig har fundet i en Draag,
 Som mindst af alle nogen tænkte paa:
 Hos nemlig Skrædderen, der havde syet dem --
 Og hvemt jeg selv, engang jeg sad og syede paa
 Den Munskappe himmelblaa,
 Hvori jeg vil til Efterverden gaar,
 Forsigtigvis tilbage havde syet dem,
 Men som (hvad hendes Iet, skændt det er skemt,
 Naar Skrædderen for Evigheden
 Sig gier i Kast med Broderen hermeden)
 Var neppe gjort -- før det var glemt.
 En Mand som dig, hvis Blod er altid roligt --
 Hvis Sands er aldrig fiert, hvis Sindighed
 Om, hvad du selv har gjort, bestandig veed
 En Slags Besfeed,
 Maa saadant forekomme fast utroligt.
 Og dog, min Kautrup, Taf den Broderpart,
 Du tidlig fik i mange søre Stykker
 Af mine Lykker og Ulykker,
 Du kender jo den Hoved-Art,
 Der, skændt den Neglerne forvarer
 Til alt, hvori sig Hoved aabenbarer,
 Er selv i Hodet ikke vel forvart!
 Du har vist tidt, ved Aften paa min Gienmen:
 Af denne Verdens Stads, bemærket Remmen --
 Men da du Iet, ihvor det gaar,
 I fjerdeparten af et hundred Aar,
 Hvori vor Bo var skit, har kunnet glemm' 'en,
 Vil her paa ny jeg fortælig
 Lidt meer om samme Rem fortælle dig.

Dengang vor Herre, nemlig, til det Gilde,
 Han hele Verden giere vilde,
 En Dye slagtede, saa stor
 Ontrent som vores hele Jord,

Blev alle Stænder inviteerte
 Til Caffelet om Eivets Eeg,
 hvor de blev rigelig trakteeerte
 Med hoifibemeldte Dresteeg —
 Poeten kun, der ogsaa var indbudet,
 Kom lidt for silde, da han ei,
 Som andre, gif den næste Dei
 Til Bordet, hvor servertes Studen,
 Men løb, med sin Gudsfrygtighed,
 I al Naturen op og ned,
 Betragtende dens Herlighed
 Saavel for inden som for uden —
 Udspørgende, ved hvert et Led,
 Ved hver en Bom, ved hvert et Bedested,
 Guds Rige først og hans Retfærdighed,
 Istedet for at staae paa Sunden
 Alt hvad der standsede hans Fied —
 Som ventelig de andre gjorde
 Der i det mindste, hvor de torde.
 Han kom for silde, siger jeg,
 Og mens de andre rundt om Eivets Eeg
 Fortærte deres Dresteeg,
 Den Staffel maatte staae foruden,
 Og fik til Nød en lille Kem af Huden
 I denne Keeg.

Alt Chaos her med Dren jeg betegner,
 Jeg haaber, dig vil ikke synes søgt:
 Naar alt, hvad fornemt er af Stof, du medberegner,
 I Signelsen du finde vil lidt Kløgt —
 Endstøndt maastee du heller vilde,
 Jeg kaldte dette Gicestebud,
 Da Lys og Orden sprang af Chaos ud:
 Tilværelsens Skilpaddegilde —
 Jeg ei tør sige dig imod —

Den Tignelse mig selv og synes nok saa god;
 Men, hvortom alting er, Skiaandaent kom for jilde
 Til denne fest for Blod og Blod --
 Man ikke mindste Bid ham lod,
 Det være sig nu af Skilpadden eller Studen.

See, fiære Laurup! det er Kintuden!
 Fra den Tid af er hver Poet
 Udsat for i hvert Spil i Livet,
 Naar Lyffens Giæstebud blir givet,
 At blive, hvad man kalder Beet --
 Og ikke nok med det alleene,
 Men ned enhver deslige Scene
 (Som i hvad nylig mig er skeet)
 At blive selv for alle Dyder,
 Som Evangeliummet byder,
 Og for sin Viisdom selv, beleet:
 Vi Digtre har en lille Rem af Huden,
 Mens andre spise Steeg af Studen.
 Men Spørsmaal, om i denne Byld
 Vor Herre selv har ei lidt Skyld?
 Og om han ikke burde vide,
 Naar han gjør Skabningsgiæstebud,
 At Digtren til den stegte Stud
 Kan aldrig komme ret i Tide?
 J faldet, som har fundet Sted
 Med mine Klæer, som, trods min Skraalen
 Og al din Venden op og ned
 Paa Huus og Gaard, jeg selv har stiaalen --
 (Et Under af forfiglighed,
 Som jeg endnu maa stude ved
 Og ei begribe kan, desværre)
 Er du, min gode Ven, vor Herrel
 Du havde, som det sømmer sig
 En sund Alvidenhed i Prose,

Da der kom Ugler i min Nøse,
 Strax burdet lade stjerne mig,
 Som Digter — og, for et at lyve,
 (Særdeles i et Tyverie,
 Som der var et Mirakel i)
 Som den sandsynligste blandt Tyve!
 fornemmende mit Straaf og Strig,
 Da jeg var Klæderne foruden,
 Du havde burdet sige dig:
 „Han selv har vist bestaaet sig!
 „Den Staffel kom for seent til Studen,
 „Og har den gamle Rem af Huden.“

Jeg haaber, du herefter vil,
 Naar staales, hvad mig hører til,
 Istedet for at lede længe
 I dine Værelser og Senge,
 Mig selv i den bemaldte Rem,
 Der bugebinder mine fem,
 Paa Diebliffet lade hænge.
 Og troe mig! selv med Struben klemt
 Af samme Remmen nok saa slent,
 Forlængt i Hals og lang om Næse —
 Klyngt op af dig i egen Port —
 Mit sidste Suk dig end skal hvæse
 Den Lovsang, som du her kan læse:
 „Hvad Lautrup gjør, er rigtig gjort!“

Tag midlertid (næst Tørreveiret,
 Som Phobus, efter meget Jaff,
 Mig til din Kones store Vaff
 Og til din Høchøst har bestaaet)
 Til Taffe med min Afbigtsfang,
 Indtil jeg fynder næste Gang.
